

Prawda o Swietosci

(The truth about Holiness)

WSTEP

„Tak wiec, jesli ktos jest w Chrystusie, nowym jest stworzeniem; stare przeminelo, oto wszystko stalo sie nowe. A wszystko to jest z Boga..." (II Kor. 5:17,18). Kazdy czlowiek nawraca sie i przychodzi do Chrystusa, nastepuje widoczna i natychmiastowa zmiana w jego zyciu. Nie oznacza to, ze natychmiast staje sie doskonaly, ale odwraca sie od grzesznych uczynków i zaczyna piekne zycie odesparowane ku Bogu.

To zycie odseparowania moze inaczej zostac nazwane zyciem swietym. W Pismie Swietym uzywa sie rowniez zwrotu doskonalosc i uswiecenie mowiac o swietosci.

CHRZESCANSKIE POWOLANIE DO SWIETOSCI

Zaprzeczenie, ze Chrzescijanie sa powolani do swietosci jest zaprzeczeniem samego Slowa Bozego. od momentu powolania Abrahama z Ur Chaldejskiego do momentu powolania do domu swojego kosciola Bóg oczekuje od wybranych przez Niego ludzi odseparowania sie od rzeczy tego swiata. Bóg powiedzial to Abrahamowi w ten sposob: „Jam jest Bog Wszech-mogacy, trwaj w spolecznosci ze mna i badz doskonaly!" (I Mojz. 17:1). Pawel mowil o zamierzeniach Jezusa wzgledem swej oblubienicy (kosciola) „Aby sam sobie przysposobic Kosciól pelen chwały, bez zmazы lub skazy lub czegos w tym rodzaju, ale zeby byl swiety i niepokalany". (Ef. 5:27).

Podazanie za planem zbawienia zawartym w Ewangeli, jakim jest nawrócenie chrzest w imie Jezusa i otrzymanie daru Ducha Swietego wraz z mówieniem jezykami jako dowodem (Dz. 2:38) to jeszcze nie wszystko. Zatrzymanie sie w tym miejscu bez zlozenia swego ciala jako zywej ofiary, swietej i podobajacej sie Bogu byloby zaniedbaniem wypelnienia naszej godziwej sluzby wzgledem Boga (Rzym, 12:1). Napelniony Duchem Swietym czlowiek musi byc odpowiedzialny zarówno w stosunku do Boga jak i do drugiego czlowieka. Pawel czul ta odpowiedzialnosc i w ten sposob mowil do namiestnika Feliksa: „Przy tym sam usilnie staram sie o to, abym wobec Boga i ludzi mial zawsze czyste sumienie" (Dz. 24:16). Pawel napominal Koryntian: „Czy nie wiecie, ze swiatynia Boza jestescie i ze Duch Bozy mieszka w was? Jesli ktos niszczy Swiatynie Boza, tego zniszczy Bóg,

albowiem swiatynia Boza jest swieta, a wy nia jestescie" (I Kor. 3:16,17).

Jezus powiedzial swoim uczniom, ze sa swiatloscia swiata, i powinni pozwolic swiecic tej

światłości ludziom jako przykład, aby Pan był wychwalany (Mt. 5:14-16). Uswiecone życie Chrześcijanina jest najlepszym dowodem i świadectwem dla innych. „Abyscie się stali nienagannymi i szczerymi dziećmi Bożymi bez skazy wśród rodu złego i przewrotnego, w którym świecicie jak światła na świecie” (Fil. 2:15).

Wyznanie, że jest się Chrześcijaninem prowadzić życie na sposób świecki jest zniewagą dla Pana. Ci, którzy tak robią są hipokrytami i nie są z Boga. Jezus wiedział, że pojawi się wielu fałszywych proroków, ale powiedział również w jaki sposób ich rozróżnić. „Tak więc po owocach poznacie ich. Nie każdy, kto do mnie mówi: Panie, Panie, wejdź do Królestwa Bożego: lecz tylko ten, kto pełnił wolę Ojca mego, który jest w niebie” (Mt. 7:20, 21). Wola Pana jest aby człowiek był święty, ponieważ Bóg jest święty, (1 P 1:16). Dlatego „Niech odstąpi od niesprawiedliwości każdy, kto używa imienia Pańskiego” (II Tym. 2:19).

Bóg podkreślał, jak ważna jest świętość wśród dzieci Izraela przypominając im wielokrotnie, „A wy będziecie mi królestwem kapłańskim i narodem świętym” (II Mojz. 19:6). „Albowiem Ja, Pan, jestem Bogiem waszym! Uswiecajcie się i bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty! (III Mojz. 11:44). „Będziecie mi więc świętymi, bo ja jestem święty, Ja, Pan i oddzieliłem was od innych ludów, abyscie byli moimi” (III Mojz. 20:26). To tylko kilka z wielu wersetów Starego Testamentu dotyczących świętości. Ale one wskazują jaki wielki nacisk kładzie Bóg na ważność prawdy o świętości.

Nowy Testament także podkreśla znaczenie świętości przez przytaczanie wielu napomnień Boga. Posuwa się nawet dalej mówiąc otwarcie: „Dajcie do pokoju ze wszystkimi i do uswiecenia, bez którego nikt nie ujrzy Pana” (Hebr. 12:14). Boże zadanie świętości niesie ze sobą poważne reperkusje w razie niebezpieczeństwa: „Dlatego wyjdźcie spośród nich i odłączcie się mówi Pan, i nieczystego się nie dotykajcie; A ja przyjmę was” (II Kor. 6:17).

CO TO JEST ŚWIĘTOŚĆ?

Skoro Pismo Święte głosi, że świętość jest podstawą życia człowieka wierzącego, następnym krokiem jest rozpatrzenie czym jest świętość. Świętość jest duchowym atrybutem Boga. Świętość jest właściwością albo stanem bycia przeznaczonym do służby Bogu. Świętość w odniesieniu do człowieka jest oddzieleniem serca, umysłu i duszy od wszystkiego co grzeszne.

Człowiek przychodzący do Chrystusa staje się nowym stworzeniem w Nim i świadomie próbuje z pomocą Bożego Ducha Świętego prowadzić życie podobające się Bogu. Świętość nie jest upodobaniem się do tego świata, ale jest przeobrażeniem dzięki odnowieniu umysłu do życia, które niesie możliwość do osiągnięcia właściwości Bożej i Jego Słowa (Rzym. 12:2). Te właściwości manifestowane są zarówno w ciele jak i w duchu (I Kor. 7:34). Świętość jest oddaniem się w posłuszeństwo Słowu Bożemu.

Prawdziwa świętość odnosi się zarówno do wnętrza jak i zewnątrz człowieka. Oczyszczenie jedno bez drugiego jest niedorzecznością. Tak było w przypadku uczonych w Pismie i Faryzeuszów, o których Jezus powiedział: „Biada wam!, i których nazwał obłudnikami. Oskarżył ich o czyszczenie kielicha na zewnątrz, a zostawianie wewnątrz pełnego lupieżstwa i pozadliwości (Mat. 23:23-27). Kiedy człowiek walczy o doskonałość w Jezusie Chrystusie musi myśleć o tym co szczerze, sprawiedliwe, o rzeczach czystych, o rzeczach pięknych, o rzeczach godnych pochwały (Fil. 4:8). Misi ubierać się skromnie i przyzwoicie (I Tym. 2:8-10). Musi również starać się, aby jego język nie był nieprzyzwoity, ale poprawny (Efez. 4:29); żeby mówił jedynie prawdę (Obj. 21:8) i żeby jego członki nie były posłuszne pozadliwościom i grzechowi, ale Bogu i sprawiedliwości (Rz. 6:13).

CZY SWIETOSC MOZNA OTRZYMAC?

Ponieważ światłość jest czasami nazywana doskonałością lub uswieceniem, wielu próbuje udowodnić, że światłość można otrzymać i dlatego nie trzeba o nią walczyć. Bóg nie nakazałby swemu kościołowi czynić rzeczy niemożliwe. Bóg oczekuje światłości od Swego ludu, ponieważ każdy może ją otrzymać z pomocą Ducha Świętego. W rzeczywistości istnieją ludzie zarówno w przeszłości jak i obecnie, których życie jest święte miłe Bogu. „Był mąż w ziemi Uz imieniem Job; a mąż ten był nienaganny i prawy, bogobożny i stroniący od złego” (Job 1:1). Takie było życie człowieka w Starym Testamencie, który nie miał możliwości chrztu Duchem Świętym. Bóg przedstawił go szatanowi jako przykład człowieka doskonałego (Job. 1:8).

W Nowym Testamencie, Korneliusz, który w owym czasie nie znał dobrej nowiny o Jezusie Chrystusie, stanowi przykład dla innych: „Pobożny i bogobożny wraz z całym domem swoim, dający hojne jałmużny ludowi i nieustannie modlający się do Boga” (Dz. 10:2). O ilez bardziej ci, którzy nawrócili się, zostali ochrzczeni w imię Pana Jezusa i napełnieni Jego Świętym Duchem powinni być zdolni do osiągnięcia światłości w oczach Boga. Paweł tego dokonał. Gdy życie Pawła dobiegało końca, napisał do Tymoteusza: „Dobry bój bojowałem, biegu dokonałem, wiare zachowałem; a teraz oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości...” (II Tym 4:7, 8).

To prawda, że światłość człowieka wierzącego nie jest taka sama jak Boga. Światłość Jego jest całkowita, doskonała. Światłość człowieka wierzącego jest względna i powinna stale być doskonała. Doskonałość i światłość człowieka wierzącego jest zależna od jego położenia. Nowo nawrócony nie będzie posiadał światłości w takim samym stopniu jak pastor, który jest zakorzeniony i ugruntowany w Słowie Bożym i ma za sobą lata uswieconego życia. Tak, jak ziarno, nawet jeśli to jest doskonałe ziarno, nie posiada takich symych właściwości jak doskonałe drzewo. Jednakże nowo nawrócony powinien rozwijać swoją światłość, tak jak ziarno wyrasta na silne drzewo, roślinę lub kwiat.

Wreszcie, po osiągnięciu nieba, człowiek wierzący upewni się co do swojej całkowitej doskonałości. Az do tego momentu jego obowiązkiem jest dążyć do celu! A przez cały ten czas pokusa grzechu będzie istnieć, ale dzięki Duchowi Bożemu wierzący jest w stanie tę pokusę pokonać. Bóg nie pozwoli, aby człowiek był kuszony ponad to, co jest w stanie wytrzymać (I Kor. 10:13).

PODSUMOWANIE

Światłość jest przywilejem dostępnym i wymaganym od nowej istoty w Jezusie Chrystusie. Nie powinno się jej traktować jako przeszkody ku staniu się Chrzescijaninem, ale jako nagrodę za stanie się nim. Być oddzielnym od Boga przez grzeszne życie jest przekleństwem, ale być rodem wybranym, królewskim duchowienstwem i narodem świętym, ludem nabytym (I P 2:9) przez Boga jest błogosławieństwem upragnionym przez wszystkich.

Przyczyna do bycia narodem świętym jest spowodowana Bożą światłością (I P 1:16) i Bożą Łaską. „Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyscie składali ciała swoje jako ofiary żywa, święta, miła Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza” (Rz. 12:1). Tak długo, jak Chrzescijanin zdaje sobie sprawę, że Święty Bóg przyoblekł się w ciało i zmarł na krzyżu za nasz własny grzech, światłość w Bogu powinna być naturalną konsekwencją i zaszczytem. Jezus poniósł śmierć za człowieka wierzącego; jedyną rozsądną rzeczą jest, aby człowiek wierzący żył życiem świętym dla Jezusa.

